

Oni izvedoše čoveka s licem kao lobanja, koji je hodao nesigurnim koracima, oborene glave, pažljivo držeći svoju zdrobljenu ruku; sva borbenost ga beše napustila.

Prođe mnogo vremena. Ako je čovek s licem kao lobanja bio izveden u ponoć, bilo je jutro; ako je bio izveden ujutru, bilo je podne. Vinston je već nekoliko sati bio sam. Bol od sedenja na klupi bio je takav da je on često ustajao i hodao po ćeliji, bez opomena s telekrana. Onaj komad hleba je još uvek ležao onde gde ga je ispustio čovek bez brade. U početku mu je bio potreban veliki napor da ne gleda u tom pravcu, no glad ubrzo ustupi mesto žeđi. Usta su mu bila lepljiva i puna gadnog ukusa. Zujanje i nepromenjivo belo svetlo behu mu stvorili neku nesvesticu, neku prazninu u glavi. Ustajao bi jer mu je bol u kostima postajao nepodnošljiv, a zatim, gotovo smesta, ponovo sedeo, jer mu se u glavi previše vrtelo da bi mogao ostati na nogama. Kad god bi uspostavio imalo kontrole nad svojim fizičkim osećajima, vratio bi mu se strah. Ponekad je, s nadom koja je bledela, mislio na O'Brajen i žilet. Bilo je moguće da mu žilet stigne u hrani, ako mu uopšte budu dali da jede.

Mislio je, nešto maglovitije, i o Džuliji. I ona negde pati možda još više nego on. Možda baš tog trenutka kriči od bola. Mislio je: "Kad bih mogao da spasem Džuliju udvostručivši moj bol, bih li to uradio? Bih." Ali to je bio samo intelektualni zaključak, koji je doneo jer je znao da tako treba. Nije ga osećao. Ovde se mogao osećati samo bol i prethodni ukus bola. Osim toga, može li čovek koji trpi bol zbog bilo čega želeći da mu se bol pojača? No na to pitanje još nije imao odgovora. Čizme su se ponovo približavale. Uđe O'Brajen. Vinston skoči na noge. Od šoka ga beše napustila svaka opreznost. Prvi put posle mnogo godina on zaboravi na prisustvo telekrana.

"I vas su uhvatili!" povika on.

"Odavno su oni mene uhvatili", reče O'Brajen s blagom, gotovo pokajničkom ironijom. Zaitm se izmače u stranu. Iza njega se pojavi stražar širokih ramena s dugim crnim pendrekom u ruci.

"Znao si, Vinstone", reče O'Brajen. "Nemoj se zavaravati. Znao si -oduvek si znao."

Da, shvati on, oduvek je znao. Ali nije bilo vremena da o tome misli. Video je samo pendrek u stražarevim rukama. Može ga udariti bilo gde: po temenu, po vrhu uveta, po mišici, po laktu...

Po laktu! On se skljoka na kolena, skoro paralisani, držeći udareni lakat drugom rukom. Sve beše eksplodiralo u žuto svetlo. Nezamislivo, nezamislivo, da jedan udarac može naneti toliko bol! Svetlo se razide i on vide O'Brajen i stražara kako ga posmatraju odozgo. Stražar se smejao njegovom uvijanju. U svakom slučaju, na jedno pitanje je došao odgovor. Nikad, ni zbog čega na svetu, ne može čovek želeći jači bol. U pogledu bola može se želeći samo jedno: da prestane. Na svetu nema ničeg goreg od fizičkog bola. Pred bolom nema heroja, nema heroja, mislio je ponovo i ponovo dok se uvijao na podu, uzaludno se držeći za onespособljenu levu ruku.

2.

Ležao je na nečemu što se činilo kao poljski krevet, samo što je bilo na većoj visini od tla i što je on bio privezan tako da se nije mogao micati. Na lice mu je padalo svetlo koje se činilo neuobičajeno jako. Uz njega je stajao O'Brajen i pažljivo ga posmatrao. S druge strane stajao je čovek u belom mantilu koji je držao špric za potkožne injekcije.

Čak i pošto su mu se oči otvorile, bio je u stanju da samo postepeno razaznaje svoju okolinu. Imao je utisak da je u ovu sobu izronio iz nekog sasvim drugog sveta, nekog podvodnog sveta duboko ispod nje. Koliko se nalazio u tom podvodnom svetu, nije znao. Od trenutka